

DE TRIBUNE

Redactieadres:

D. J. WIJNKOOP, N. Prinsengracht 10
Amsterdam.

SOC. DEM. WEEKBLAD

Administratieadres:

J. C. GETON, Wijtenbachstraat 13
Amsterdam.

- VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG. -

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd.
Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct.Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal
tarief.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

INHOUD: Een Vrijzinnig-democraat. — Anarchisten en Revisionisten. — Vanwaar de klassenstrijd? — Aansluiting bij de Internationale. — Sinjeur Gompers. — Economische Kroniek: Duitse Beroepstelling. — Ook Socialisten. — Vrouwenrubriek: Wat wij te doen hebben (Slot.) — Uit de Vakbeweging: Stakingen in Pensylvanië. — De Ferrer-zwandel der S. D. A. P. — Ziekenhuis-schandalen. — Van het Partijbestuur. — Erratum. — Van de Afdelingen. — Advertentiën.

Van de Administratie.

De postquintanties voor het Garantiefonds zijn verzonden. Men wordt verzocht het geld gereed te leggen.

Afd. A'DAM.

HUISHOUDELIJKE VERGADERING op Woensdag 10 November te 8¹/₂ uur in Café Centraal, N. Prinsengracht 32.

CURSUSVERGADERING op Vrijdag 12 November te 8¹/₂ uur in d'Geelvinck. Spreker: W. v. Ravesteijn Jr. Onderwerp: Internationale verhoudingen. Introductie welkom!

Afd. ROTTERDAM.

CURSUS-VERGADERINGEN op Dinsdag 9 en 23 November a.s. ten 8.30 n.m. in het lokaal Baan 1. Onderwerp: „De Fransche Revolutie als Klassenstrijd”. Inleider: D. J. Wijnkoop. Entrée 10 cents voor beide avonden. Debat vrij.

PROTEST-VERGADERING op Donderdag 11 November a.s. ten 8.30 n.m. in het Vereenigings-Gebouw, Goudsche Weg. Onderwerp: De Ferrer-zwandel der S. D. A. P. en Revisionisme contra de Sociaal-Democratie. Sprekers: Dr. H. Gorter en Dr. W. v. Ravesteijn Jr. Entrée 10 cents. Debat vrij.

Een vrijzinnig-democraat.

De heer Veegens, vrijzinnig-democratisch staatsman, minister in het kabinet de Meester, schrijft in de October-aflevering van het tijdschrift *De Vragen des Tijds* onder den titel „Verkeerd Beleid” een artikel, waaraan wij nog 't een en ander willen ontleenen, omdat dit stuk van den vrijzinnig-democratischen politicus ons weer bijzonder duidelijk doet zien, wat de arbeiders van de burgerlijke „democratie” ten onzent hebben te verwachten, en vooral ook wat de eigenlijke beteekenis, de eigenlijke inhoud der burgerlijke democratie is.

Onder „Verkeerd Beleid” verstaat de heer Veegens het beleid van de „vrijzinnigen”, waardoor zij bij de stembus van 1909 de nederlaag hebben geleden.

Natuurlijk wijt hij de nederlaag evenals zijn partijgenoot Mr. Tasman, — die ons in de September-aflevering van 't zelfde tijdschrift heeft voorgerekend, dat de „vrijzinnigen” (Unie-liberalen en vrijz.-democraten) de nederlaag hebben geleden door gebrek aan organisatie, — niet aan de werkelijke oorzaken, namelijk aan de klasse-samenstelling van de meerderheid van het huidige kiezerskorps. M.a.w. Mr. Veegens, ideoloog als hij is, wijt aan den bewusten wil of de bewuste daden van menschen, wat veroorzaakt is door de maatschappelijke krachten, die de menschen onbewust tot zekere denkbeelden brengen.

Maar afgezien hiervan zijn de opmerkingen van den heer Veegens hier en daar treffend, en is vooral treffend, hoe hij den zwandel bloot legt, waardoor de Liberale Unie getracht heeft kiezers te vangen, namelijk het zoogen. staatspensioen der 70-jarigen, en lokaas, waarin, zooals bekend is, ook de S. D. A. P.

heeft gebeten, welke partij daardoor praktisch de antithese weer heeft versterkt en de Nederlandsche arbeidersklasse verzwakt.

Mr. Veegens dan schrijft de nederlaag der vrijzinnigen toe, 1^o. aan de kieswet met haar kiezers-teelt, die de clericalen en sociaal-democraten ten goede komt, 2^o. aan hun eigen fouten. De vrijzinnigen hebben namelijk niet genoeg er voor gezorgd, steeds zichzelf te zijn”. De Unie-liberalen hebben niet gebroken met het conservatieve bondgenootschap, dwz. met het verbond der Vrij-liberalen, een verbond, dat in 1894 feitelijk reeds door de conservatieven verbroken is, toen zij weigerden Tak van Poortvliet's kiesrecht te aanvaarden en waarvoor geen enkele reden meer bestond sinds 1889, toen de wet op het lager onderwijs in den geest der kerkelijke partijen herzien is. De heer Veegens erkent hier dus met zooveel woorden, dat de Unie-liberalen sinds 1894 nooit iets anders geweest zijn dan de vormeloze massa, de kleefstof, die de conservatieven van liberalen huize verbinden moest met de werkelijk-democratische elementen der bourgeoisie, dat de Unie-liberalen dus steeds „verraad” hebben gepleegd — indien men bij weekdieren van verraad mag spreken — aan de burgerlijke „democratie”, en dat zij steeds die burgerlijke democratie hebben tegengewerkt inderdaad. Gelijk men weet, is het bondgenootschap tusschen Unie en Vrijen ook in 1909 niet formeel, maar inderdaad gehandhaafd, waar de Unie b.v. een candidatuur als die van Plate in R'dam IV onmiddellijk steunde. De S. D. A. P. die op haar beurt weer de Liberale Unie steunde, in 1905 en in 1909, is medeplichtig geworden aan dit verraad der burgerlijke, let wel der *burgerlijke* democratie.

De vrijzinnig-democraten van hun kant zijn ook niet genoegzaam zichzelf gebleven, maar... ten opzichte van de sociaal-democraten. Aldus de heer Veegens.

De vrijzinnig-democraten hebben niet genoeg steeds op den voorgrond gesteld, welk een afgrond er ligt tusschen de burgerlijke democratie en het socialisme, tusschen de beteekenis der hervormingen, die zij nastreven, en de waarde der hervormingen voor het socialisme. Daardoor hebben de vrijz. dem. de verwarring bij vele burgerlijke en niet-burgerlijke kiezers in de hand gewerkt, als zou er tusschen de vrijz. democr. en de sociaal-democr. toch in de werkelijkheid niet zoo'n groot onderscheid bestaan. En daardoor zijn deels een aantal werkelijk vrijzinnigen afgeschrikt van de vrijzinnige democratie, deels een aantal democratische elementen er toe gebracht om dan toch maar liever de soc. dem. te steunen, die altijd toch nog iets meer beloven en ietwat meer vooruitstrevend schijnen.

Dat mag niet in het vervolg, zegt de heer V., want de hervormingen, die wij nastreven, dienen immers nergens anders voor dan „om de burgerlijke maatschappij op hechtere grondslagen te helpen vestigen.” En diezelfde hervormingen hebben geen grooter vijanden dan de sociaal-democratie, juist wijl zij de burgerlijke maatschappij bevestigen. Deze laatste beweging toont sterk, hoe absoluut vreemd een man als deze vrijzinnige democraat is gebleven aan 't a b c der arbeidersbeweging.

Maar volgens den heer V., is de afval van vele werkelijk vrijzinnige kiezers bij de jongste stembus en hun stemmen op clericalen vooral te wijten aan 't wantrouwen, dat de Lib. Unie heeft gezaaid met

haar onverwachts in de arena geworpen, onbekoofd plan tot staatspensioneering van 70-jarigen.

En de heer V. levert dan een uitvoerig betoog, om aan te toonen, 1^o. dat voor een dergelijk pensioen, welks kosten niet te berekenen zijn, geen geld zou zijn te vinden. Iets, dat volkomen juist is, wanneer men niet de hand wenscht te slaan aan 't militarisme, wat noch de Unie, noch de V. D. willen. 2^o. bewijst hij, dat dit stelsel van pensionering van 70-jarigen of zelfs van 65-jarigen, waar ook de Unie niet aan denkt, de onrechtvaardigheid zelve zou zijn tegenover de tallozen, die vóór dien tijd niet meer in staat zijn in hun levensonderhoud te voorzien, toont hij met de woorden uit het verslag der Commissie over de armenwetten en de ondersteuning van ellende aan, dat het nu in Engeland ingevoerde staatspensioen, dat de Lib. Unie als voorbeeld heeft genomen, ten eerste die onrechtvaardigheid scheidt, ten tweede het de bejaardere arbeiders, zeggen wij na de 50, onmogelijk maakt loonend werk te vinden.

Kortom: Mr. Veegens toont helder aan, welk een zwandel het is, om van burgerlijk standpunt, zonder geneigd te zijn tot *revolutionaire* politiek, een zoogenaamd staatspensioen aan te bevelen. Toch heeft de S. D. A. P. om deze redenen ook, d. w. z. omdat de Unie een zwandel op haar program wilde zetten, die de V. D. niet lustte, de eerste gesteund.

Ten slotte is het de moeite waard, aan te toonen, welke ideeën bij een man als Mr. Veegens, die toch werkelijk nog wel onder de beste burgerl. „democraten” mag gerekend worden, heerschen omtrent den levensstandaard, die voor arbeiders mogelijk is.

Mr. Veegens beweert stoutweg, dat *alle* arbeiders, ook de armsten, kunnen en moeten sparen voor de verzekering tegen de gevolgen van ouderdom, ziekte, invaliditeit, enz. Allen, want citeeren wij woordelijk:

Ook de karigstbeloonde en zuinigste werkman besteedt wekelijks wel zooveel aan artikelen van *weelde*, aan tabak, bier of sterken drank, dat de premie voor pensioen daarop bespaard kan worden.

Maar de levensbehoeften der karigst beloonde arbeiders zijn voor den heer Veegens, vrijzinnig democraat, ten slotte nog weelde.

Stel u voor lezer! Een arbeider, met, zeggen we, f 8 à f 10 inkomen, leeft nog weelderig, met weeldeartikelen.

Kan het duidelijker worden aangetoond, wat voor burgerlijke democraten de arbeider normalerwijze in onze maatschappij is? Een werkdier, een werkmensch, met precies genoeg voedsel om te kunnen leven, tot hij niet meer werken kan en die dan, natuurlijk op eigen kosten, gepensioneerd wordt, opdat hij rustig zal sterven, zonder de bezitters lastig te vallen, door hun zijn ellende en zijn lompen onder den neus te duwen, zooals de armen in de middeleeuwen deden, toen de weldadigheid nog een deugd was voor de rijken en de armoede geen schande.

Bovendien heeft de pensionering gedeeltelijk op eigen kosten nog een onschatbaar voordeel: de arbeiders worden er anti-socialist door. Een arbeider, die spaart, zegt de heer V. terecht, is voor het socialisme verloren.

Het is goed, van tijd tot tijd, onze „democraten” van burgerlijken huize weer eens in hun ware gedaante te vertoonen.

Te meer is dit noodig, waar de S. D. A. P. dit nooit meer doet. Integendeel op weg is, een blok met die heeren te sluiten.

v. R.

Anarchisten en Revisionisten.

Den avond waarop de Kamerfractie der S. D. A. P. te Amsterdam de vergadering voor Ferrer hield, verspreidden de anarchistische vrije groepen onder de bezoekers een biljet waarin zij protesteerden tegen deze actie.

Er wordt gezegd dat de S. D. A. P. in Nederland vóór den dood van Ferrer niets heeft gedaan om het te beletten, dat «*Het Volk*» een poging der anarchisten om dit wél te doen heeft belachelijk gemaakt. Dat de S. D. A. P. het recht niet heeft op te komen voor Ferrer die de vrijheid van spreken verdedigde omdat zij zelve de vrijheid van kritiek heeft verstikt.

De Anarchisten zeggen hier in hoofdzaak de waarheid: De Revisionisten in Nederland hadden na Deventer niet het recht tegen den dood van Ferrer te protesteerden. Hun manifestatie in het Concertgebouw te Amsterdam is, na de uitwerping van goede sociaal-demokraten uit hun partij, een belediging voor Ferrer's nagedachtenis. Men protesteert niet tegen een regeering die andersdenkenden vervolgt, als men zelf de vrijheid van drukpers onderdrukt.

De Anarchisten hebben hier gelijk.

Maar er komt één zin voor in dat strooibiljet, die zoo duidelijk het jammerlijk, het wanhopig misverstand waarmee ook zij de Nederlandsche arbeiders op het dwaalspoor houden, vertoont.

De vrije groepen zeggen aan het slot: «Wij beschouwen dit (de vergadering der S. D. A. P.) als een vertooning, als een comédie die men hoopt dienstbaar te maken aan het partijbelang bij de verkiezingen».

Het is wel zeer goedkoop en zeer gemakkelijk om met-minachting-alleen te spreken van comédie. Maar daar maakt men de arbeiders niet wijzer mee. Daarmee brengt men hen alleen tot minachting. Maar de arbeiders hebben meer noodig; zij hebben begrip noodig. En dat geeft men hun op deze wijze niet.

Een comédie, een vertooning? Was dat maar waar!

Maar Troelstra en de Kamerfractie en *Het Volk* zijn aan heel iets anders bezig, al jaren, dan aan een vertooning. Zij zijn bezig aan een zeer dom en zeer slecht, maar zeer ernstig werk, n.l. het bijeenbrengen met alle middelen van een niet alleen proletarische, maar gedeeltelijk klein-burgerlijke, gedeeltelijk democratische, gedeeltelijk liberale, gedeeltelijk proletarische meerderheid. Om daarvan eens wat verbeteringen af te troggelen voor het proletariaat. Om, misschien, daarmee eens te kunnen regeeren.

Dat is allesbehalve een comédie, maar een zeer ernstig, voor het proletariaat onheilvol werk! Dat men niet tegenwerkt met minachting alleen, maar door het brengen van het politiek bewustzijn aan de arbeiders.

In dat werk was de avond van Ferrer's nagedachtenis ééne actie, een onderdeel van het geheel. Evenals onze uitwerping in Deventer er een was. Opzettelijk werd in de motie geschreven, dat hét nog Nederland's trots is de toevlucht te zijn voor hen, die verdrukt en vervolgd worden om des gewetens wille. Dat is een leugen. Elke fabriek is een protest daartegen, waar de proletarier niet spreken mag, noch handelen naar zijn overtuiging. Maar wat doet dat er toe? Dat zijn de proletariërs maar. Voor hen was die zin niet bedoeld. Hij was bedoeld voor de kleine burgers, en de vrijzinnige bourgeois, die trotsch zijn op de burgerlijke, d. w. z., op hun vrijheid van spreken, en die niet denken aan de proletarische, liefst zich verbeelden dat een proletarische vrijheid niet bestaat.

Met dezen zin hoopte de Kamerfractie de klein-burgerlijken en de vrijzinnigen gedeeltelijk te trekken, en het is haar gelukt. En de massa van de domme proletariërs zag den leugen niet en teekende het protest, dat een slag is in het gezicht van hun eigen beweging voor hun vrijheid!

De Anarchisten maken het zich wél gemakkelijk met hun: 't is maar comédie. Het is meer dan dat.

En even onnoozel is wat zij zeggen over: het dienstbaar maken aan het partijbelang bij de verkiezingen.

Wat steekt er voor kwaad in als men den moord op Ferrer gebruikt voor het hooge doeleinde van het socialisme?

En als men het meedoen aan verkiezingen noodzakelijk acht om tot een groote organisatie van het proletariaat te komen, wat is er voor kwaad in, dat men dien moord als wapen en propaganda-middel gebruikt, als een beschuldiging tegen de klasse-maatschappij, waardoor de arbeiders het noodzakelijke van den politieken en parlementairen strijd inzien?

Doet de anarchist iets anders, als hij Ferrer's dood gebruikt om de arbeiders tot het Anarchisme te brengen? Dan maakt hij ook zijn vergadering over Ferrer dienstbaar aan het belang van zijn richting.

Het is wederom wel heel goedkoop, maar heel oppervlakkig om dat te gebruiken als reden tot minachting voor de S. D. A. P.

Niet hier ligt het kwaad. Niet in het gebruiken van den moord, noch in het gebruiken voor politieke doeleinden.

Het ligt in de manier waarop.

Er wordt gezegd dat Nederland nog trotsch is op zijn gewetensvrijheid.

En de arbeider moet juist weten, begrijpen, dat dit niet zoo is. Dat hij niet mag spreken zooals hij denkt, en nog veel minder daar naar doen. Dat hij, evenals Ferrer, vervolgd wordt als hij zegt wat hij denkt en naar die meening handelt; dat hij dan vervolgd wordt, zoodra de bourgeoisie vindt dat hij gevaarlijk wordt.

Er wordt gezegd dat Nederland nog trotsch is op zijn gewetensvrijheid. Er wordt tegen den arbeider geïllustreerd. En de bourgeoisie wordt met dien leugen geïllustreerd.

Dat is het kwaad. Niet dat men Ferrer's dood gebruikt, ook niet dat men hem dienstbaar maakt aan de politiek en voor verkiezingen, maar hoe men het doet.

Het is zeer goed mogelijk Ferrer's dood op goede wijze te gebruiken voor de politiek en het parlementarisme en het socialisme. Als men evengoed tegen klerikaal als liberaal, als men voor het proletariaat tegen het geheele kapitalisme strijdt en niet droomt van verbonden met vrijzinnigen, dan is er geen reden om de arbeiders voor te liegen en een deel der bourgeois te vleien.

Het is kenschetsend voor de Revisionistische Taktiek, dat zij den leugen tegen het proletariaat en tegen de bourgeoisie noodig heeft.

Het is kenschetsend voor het Anarchisme, dat het met oppervlakkig veroordeelen en schimpen den afkeur voor den parlementairen strijd gaande houdt en opwekt, en niet begrijpt dat er een ander soort van parlementarisme mogelijk is dan van de meerderheid der S. D. A. P.

H. G.

Vanwaar de klassenstrijd?

Ge dacht misschien dat de klassenstrijd een gevolg is van de uitbuiting, van het loonstelsel, van de omstandigheid dat grond en arbeidsmiddelen het bezit van weinigen zijn? Dan zal de heer Spijkman, lid van het partijbestuur der S. D. A. P. en van den gemeenteraad van Rotterdam u anders leeren. Hoor hem in de zitting van den raad van 28 Oct.:

De heer de Jong wil den klassenstrijd tegengaan. Die oproep van den heer de Jong is hem niet onaangenaam. Doch die strijd is niet te keeren, die strijd wordt veroorzaakt door de houding der burgerlijke partijen.

Dit is geen slordigheid, lezer. Het is volkomen in de lijn van het revisionisme. Immers, komt de klassenstrijd uit de economische verhoudingen zelf voort, dan is de strijd met de burgerlijke partijen onverzoenlijk en kan hij slechts eindigen door de opheffing van het kapitalisme. Maar «maken» de burgerlijke partijen den klassenstrijd, dan kunnen ze ook «wijzer» worden, dan kan men pogen hen te «overtuigen» enz. enz.

Eén zoo'n uitlating verradt treffend iemands gedachten-gang!

v. S.

Aansluiting bij de Internationale.

Heden komt het Internationaal Socialistisch Bureau te Brussel bijeen. De aanvraag om aansluiting van de S. D. P. is dus thans aktueel geworden. 1)

Er zijn drie mogelijkheden: Het Bureau behandelt onze aanvraag en laat ons toe. Het Bureau behandelt onze aanvraag en wijst ze voor zijn deel af. Hoewel niet waarschijnlijk is het toch ook nog mogelijk, dat het Bureau de beslissing naar Kopenhagen verwijst.

In het laatste geval verschijnt de Soc. Dem. Partij zonder vooroordeel van het Bureau als-zoodanig op het Intern. Kongres te Kopenhagen. We zwijgen nu maar van het vooroordeel dat de Internationale Sekretaris en het Bestuur van het Bureau tegen ons reeds geschapen hebben. Het niet-afhandelen van onze aanvraag door het Bureau zou echter een scherpe afwijking van de tot dusver gebruikelijke weg zijn. Vergissen wij ons niet dan werd zelfs de Engelsche Labour Partij direkt toegelaten. Evenwel als men thans onze aanvraag te Brussel niet behandelt of daaromtrent niet tot een konklusie komt, dan beteekent dat toch, dat de door de S. D. A. P. gewenschte terugwijzing van de Soc. Dem. Partij thans niet kon worden doorgezet.

Wij willen er echter ook op wijzen, dat elke afwijkende behandeling die men onze partij doet ondergaan, een

1) Ons Partijbestuur heeft natuurlijk toelating gevraagd voor de gedelgeerden der S. D. P. om aanwezig te zijn en gehoord te mogen worden bij de behandeling van onze aanvraag, resp. bij de kwestie van al- of niet-behandeling.

teeken zou zijn van een opkomend gevaar in en voor de Internationale zelve. Daaruit zou immers blijken, dat er machtige elementen in de Internationale aanwezig zijn, die een afzonderlijke Marxistische partij anders gelieven te behandelen dan ze tot nog toe gewoon waren met afzonderlijke niet-Marxistische partijen om te gaan. Het Marxisme zou, zij het ook op kleine wijze en volkomen incidenteel, in de Internationale voor het eerst in een hoek worden gezet. Maar wie de strijdwijze van de tegenstanders der Marxisten kent, en die strijdwijze is internationaal, weet dat juist zoo'n volkomen incidenteel en op kleine wijze aan het Marxisme toegebrachte nederlaag door die tegenstanders wordt gewenscht, en op den duur tegen de macht van het Marxisme in de Internationale zal worden uitgebuit. Die weet, dat dit incident een precedent zou kunnen worden, dit eene geval door meerdere gevolgd. En het zou zeker te optimistisch zijn bij den tegenwoordigen stand der Europeesche politiek en bij de verhoudingen van andere soc. dem. partijen als zeker te willen aannemen, dat een dergelijke behandeling als waarmede het Hollandsch revisionisme het Marxisme uit de partij heeft weten te zetten, niet elders evengoed zou kunnen voorkomen. Wij konstateeren dus nogmaals: In elke afwijkende behandeling die men een Marxistische Partij als de onze zou doen ondergaan, zit een gevaarlijk teeken voor de toekomst van de Internationale zelve.

Het spreekt vanzelf, dat onze Partij, hoezeer het ons recht is reeds thans toegelaten te worden, zich over afwijzing of opschorting te Brussel niet ongerust zal maken. Wij vertrouwen op Kopenhagen, zelfs als men ons te Brussel niet of niet direkt toelaat. Er is evenwel geen sociaaldemocratische grond denkbaar, waarop men juist onze sociaaldemocratische Partij niet zou toelaten. Wij staan met onze denkbeelden en met onzen strijd in het hart van de Internationale, geen streep naar links en geen streep naar rechts. Toch dienen wij alle eventualiteiten rustig onder de oogen te zien. En hebben wij in het oog te houden, dat onze strijd van en voor de S. D. P. ons door de omstandigheden van ons land voor de toekomst van de sociaaldemocratie geboden wordt. Over dit punt kan en zal zeker de Internationale geen oordeel vellen. Wat dan ook het resultaat moge wezen, men zou ons zeker onzen zwaren strijd in dit toch reeds moeilijk voor het socialisme te winnen land nog weer kunnen verzwaren, maar ons onzen eenmaal noodzakelijk geworden strijd doen opgeven, dat zal men niet bereiken.

Zeker zal, wanneer men op de onzalige gedachte mocht komen, onze Partij buiten te sluiten, aan de S. D. A. P. een werkzaam demagogisch middel in de hand worden gestoken, dat deze Partij — die zich anders van de Internationale gedachte niet zoo heel veel aantrekt — zal weten te gebruiken tegen de partij van het Socialisme, tegen de S. D. P. Daarvoor kennen wij haar. Maar onze leden, onze strijders, die afgescheiden van de in dit aan incidenten zoo rijke jaar voorgekomen gebeurtenissen, hoe langer hoe zekerder de noodzakelijkheid van het eigen optreden onzer partij voor het kiesrecht, ook bij de niet kiezers, en voor het socialisme gevoelen, zullen dien strijd daarom niet loslaten.

Let wel: Wij vragen toelating tot de Internationale. Niets meer, maar ook niets minder. Hoe het Bureau of het Kongres die toelating regelen willen is ons natuurlijk niet onverschillig, maar toch bijzaak. Maar het kan o. i. wel als zeker worden beschouwd, dat de hoofdzaak, de toelating van de Soc. Dem. Partij tot de Internationale, in elk geval zal geschieden.

Wp.

Uit het Weekblad van 5 Nov. blijkt dat Mevr. Roland-Holst het volgende schrijven richtte aan de leden van het Int. Soc. Bureau:

Waarde partijgenooten.

In uw zitting van den 7en November, zult ge u hebben bezig te houden met de aanvraag tot toelating der S. D. P. (nieuwe hollandsche soc.-dem. partij). Zelve lid der S. D. A. P. (oude hollandsche partij) kom ik u verzoeken op deze aanvraag gunstig te willen beschikken. En dit om de eenvoudige reden, dat daar de S. D. P. op de grondslagen van het int. socialisme steunt, haar uitsluiting van de Internationale klaarblijkelijk een groote onrechtvaardigheid zou wezen.

Zelve volkomen overtuigd van de noodzakelijkheid der proletarische eenheid, en in al mijn daden tot rechtsnoer nemend de zorg voor haar herstel in Holland, neem ik de vrijheid hierbij mijn overtuiging uit te spreken dat gij door de S. D. P. toe te laten tot de groote familie van het internationaal socialisme, de fusie der twee soc.-dem.-partijen in dit land niet tegenwerkt, maar integendeel verhaast en vergemakkelijkt.

Aanvaard, waarde partijgenooten, de uitdrukking mijner broederlijke gevoelens,

HENRIËTTE ROLAND HOLST.

Sinjeur Gompers.

Meer en meer blijkt, wat voor een sinjeur die Gompers eigenlijk is, die niet alleen hier te lande met de noodige eer door onze revisionisten werd verwelkomd, doch zelfs door Legien den Sekretaris der Duitsche Gewerkschaftskommission en zijn revisionistische vrienden werd begroet; en zijn socialistische critici in Amerika en Deutschland door hen beschimpd.

